

som kan blive tilfredsstillende. Christiansborg, hvor den grundlovgivende Rigsdag afholdtes, hvor Grundloven er underskrevet, og hvor Rigsdagen havde Sæde i de 35 Aar indtil 1884, dette Christiansborg skal genoprejses, Rigsdagen har sagt det ved Lov af 15. November 1903, og vi gentage det uigenkaldeligt ved den Beslutning, som forhaabentlig maa blive vedtagen i Enstemmighed efter de Forhandlinger, der skulle finde Sted først i Folketingsudvalget, siden oppe i Landstinget og maaske Tingene imellem. En sammenstemmende Beslutning maa vi alle tilstræbe i denne Rigsdagssamling, vi kunne ikke paany skyde Sagen ud i det uvisse efter det, der er sket. Kun den eller de, der kunne paavise en bestemt Plan, en bestemt Løsning, som er gennemførlig, kun den eller de have Ret til at sige: Læg det til Side, vi her have, og gaa over til det nye, for os endnu ukendte. Men indtil noget saadant foreligger, indtil der kommer nogen og siger: Der er en Plan, der fyldestgør baade i finansiel, historisk og i alle andre Henseender, og denne Plan er gennemførlig eller vil kunne gennemføres, naar den bliver gennemarbejdet, kun den har Ret til at kræve, at vi skulle skyde denne Sag til Side for muligvis atter at gaa ud i det uvisse, saa at vi maa skyde den ud i 10—20 Aar; thi det er jo sikkert nok, at glipper Forsøget under vore Hænder denne Gang, faa vi næppe Lyst til atter at tage det op lige med det samme. Men vi kunne ikke lade Christiansborg Slots Ruiner blive staaende længere, vi maa til en Løsning af dette Spørgsmaal, ikke blot fordi der er Trang til at faa et Bygningskompleks, hvor Kongemagten, Rigsdagen og Domsmagten sidde til Huse, men ogsaa fordi Ruinen, som den ligger hen, er beskæmmende for vor Nation.

Jeg anbefaler Sagen til videre Fremme, idet jeg senere vil foreslaa nedsat et Udvalg, hvor alle Detailspørgsmaal kunne drøftes og forhandles sammen med den højtærede Minister, saaledes at den endelige Vedtagelse her i Tinget kan være fuldkommen forberedt, og saaledes, at vi kunne være tilfredse med den Afgørelse, som vi komme til at træffe. Dermed anbefaler jeg Forslaget til Beslutning til videre velvillig Fremme her i Tinget.

Knudsen: Da Loven af 15. November 1903 forelaa her til 1ste Behandling, opstillede Socialdemokratiet forskellige Krav, som vi mente burde opfyldes, for at vi kunde gaa med til det den Gang forelig-

gende Forslag. Et af disse Krav var, at vi skulde have opført en Rigsdagsbygning, der kunde afgive en værdigere Bolig for Rigsdagen end den Bygning, hvori Rigsdagen nu har sit Sæde, og for saa vidt faldt jo vore Anskuelser sammen med det da foreliggende Forslag, idet der deri ogsaa var foreslaaet, at der skulde tilvejebringes Bolig for Rigsdagen. Vi opstillede endvidere det Krav, at der skulde tilvejebringes Bygning for Domsmagten. Vi ansaa ikke de Antydninger, der den Gang vare gjorte i det da foreliggende Forslag om alene at skaffe Lokaler til Højesteret, for at være tilstrækkelige; vi mente, at Domsmagten har rundt omkring saa forældede og daarlige Lokaler, at der maatte gøres noget fra Statens Side, for at ogsaa Domsmagten kunde faa Husrum under værdige Omgivelser. Endelig opstillede vi som det tredie Krav, vi mente burde fyldestgøres, at der fremsattes en Plan i store Træk med Hensyn til Slotsholmens Bebyggelse i det hele taget. Efter at den vigtigste Bygning, som stod der, Slottet, var brændt i 1884, mente vi, at Tiden allerede for længe siden maatte være inde til at fremkomme med en Plan om, hvorledes Forholdene skulde ordnes paa Slots- holmen i det hele taget, og navnlig paa- pegede vi, at det, der særlig maatte tages Hensyn til, var Tilvejebringelsen af hensigtsmæssige Færdselslinier, som kunde passe til de Forhold, vi nu leve under her i København, Forhold, som ere vidt forskellige fra de Forhold, som København levede under den Gang, Slottet i sin Tid blev opført. Derimod mente vi ikke, vi kunde give vor Stemme til Opførelsen af Lokaler for Kongehuset. Vi mente, at Kongehuset sidder inde med tilstrækkelig mange Slotte her i Landet, saaledes at der ikke behøvedes at gøres særlige Anstregelser i den Henseende, og derfor toge vi Afstand derfra og mente ikke, det var noget, Rigsdagen behøvede at anstrenge sig for. Vi stillede Ændringsforslag, som gik ud paa at tilfredsstille disse Krav; disse Ændringsforslag bleve imidlertid forkastede, og vi undlode derfor ved 3die Behandling at stemme for Loven af 15. November 1903.

Deri, at vi saaledes undlode at stemme for Loven den Gang, ligger jo ikke, at vi absolut ville modsætte os dens Gennemførelse, naar blot det Forslag, som forelægges, nogenlunde kan tilfredsstille de Krav, som vi have stillet, og naar de Lokaler, som skulde tilvejebringes for Kongehuset, virkelig vare Repræsentationslokaler,